

Мансфелдъ.

Истина е. Азъ мисля, че онова, което ще да го погуби е Италия. Той живѣе повече отъ шестъ години помежду тие остроумни хайдуци и жестоки комедиянти, които италианците наричатъ свои крайлове. Азъ си наминавамъ, че го видѣхъ преди откуването му, ако и да бѣхъ тогави още твърде младъ. Той се червеше, като младо дѣвойче, когато им говорѣше тихи и утѣшителни думи. Той бѣше слабъ и болнавъ. Веднажъ той спаси едно дѣте, което се дгесеше въ Пенидъ, ако и да туряше животътъ си въ опасностъ. А когато майката на това дѣте му налуваше ръцете, то той се стрѣсна отъ благословиите ѝ и отъ похвалите ѝ и побѣгна. Това ма зачуди твърде силно. Това копче бѣше единъ отъ оние хора, които общаватъ много.

Улрихъ.

А сега той самъ расплазва майките и накарва дѣщерите имъ да червенѣятъ! Днесъ това лице е безъ добродѣтелни страсти, защото кръвта го не аризожда въ ужасъ и защото безпаметствата не могатъ да го гавасатъ. Азъ не зная може ли даже и отишението на ножътъ, който грози на гърлото му, да напразни баремъ една бърчка на тая италианска наска. Но това азъ се надѣямъ да испитамъ твърде скоро.

Мансфелдъ.

Ти ли ще да го убиеши?

Улрихъ.

Азъ. Но ни единъ отъ другарите ми не знае за това. Азъ искахъ да паза тая тайна до послѣдната минута. Въ седемъ и половина часътъ тие ще ни чѣкватъ въ